

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
 9 luni 20
 3 luni 10
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Studiu asupra privilegiilor (urmare) de d-l D. Alexandrescu;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, secția II: *Comisarul regel al Consil. de revizie permanent al armatei cu Pavlid Constantin;*

Tribunalul Teleorman: *Christian Leontopol, condamnat la amendă în puterea art. 93 L. J. O.;*

Tribunalul Ilfov, secția comercială: *Elias I. Cohen cu Banca de Credit Român și concluziile puse de d-l avocat N. Miteșcu în acest proces.*

Studiu asupra privilegiilor *)

Privilegiile imobiliare.

Privilegiul vânzătorului (art. 1737, 1°)

b) Creanțele garantate prin acest privilegiu.

Privilegiul vânzătorului garantează *plată prețului* imobilului vândut. Art. 1730, 1° este deci rău redactat, când zice că acest privilegiu garantează pe vânzător, căci nu persoana vânzătorului este garantată, ci *prețul* imobilului vândut ¹⁾.

În regulă generală, prețul consistă în bani, însă el poate să consistă și într-o prestație oarecare, de exemplu: într-o rentă viageră.

Dacă prețul imobilului înstrăinat consistă într-o rentă viageră sau într-o altă sarcină plătitoare vânzătorului ori unui terțiu, privilegiul va garanta prestațiunea veniturilor rentei sau sarcina stipulată de vânzător ²⁾.

Aceasta lasă însă a se presupune că renta a fost stipulată și calculată prin însuși actul de vânzare, căci dacă ea a fost stipulată printr'un act

posterior, după ce mai întâi prețul fusese stipulat în bani, s'a făcut o novațiune în privința prețului, și deci, privilegiul este stins, afară de cazul când el ar fi fost rezervat în termeni expresi (art. 1134 ³⁾).

Prețul garantat prin privilegiu este acel arătat prin actul de vânzare (argument din art. 1740); de unde rezultă că, în caz când părțile ar fi stipulat un preț mai mic decât acel plătit în realitate, în scopul de a se fraudă legea timbrului, privilegiul va exista numai pentru suma arătată în actul de vânzare, actul secret care a constat un preț mai mare decât acel arătat în act nefiind opozabil creditorilor ipotecari ai cumpărătorului, cari sunt terții persoane (art. 1175 ⁴⁾).

Prețul, spre a da loc la privilegiul vânzătorului, trebuie să fie încă datorit, fie în totul fie în parte, căci dacă el a fost dat și primit de o persoană capabilă ⁵⁾, privilegiul nu va mai avea loc, ne mai existând în specie o creanță ⁶⁾.

¹⁾ Planiol, II, 2901; Aubry et Rau, *loc. cit.*, p. 283, nota 7, Laurent, XXX, 15. Vezi în tom. VI al Coment. noastre, p. 683 urm. explicarea art. 1134. Cpr. Pand. fr., v° Oblig., 5447 urm.

²⁾ Baudry et Loyens, *Privil. et hypothèques*, I, 584; Guillaud, *Idem*, II, 481; P. Pont, *Idem*, I, 190; Martou, *Idem*, II, 551; Thézard, *Idem*, 279, p. 379; Troplong, *Idem*, I, 218; Aubry et Rau, III, § 263, p. 283 (ed. a 5-a); Laurent, XXX, 8. Cpr. Pand. fr., v° *Contre-lettre*, 48 urm. și *Privil. et hypothèques*, 2306, etc.

³⁾ Cpr. Trib. Caen, D. P. 85, 3, 23.

⁴⁾ Dacă, în loc de bani, vânzătorul a primit dela cumpărător cambii sau alte efecte, prețul nu va fi considerat ca plătit decât atunci când aceste efecte vor fi plătite la scadența lor; până atunci privilegiul va continua să subziste, căci vânzătorul, care a primit drept preț dela cumpărător cambii sau alte efecte, n'a consimțit să noveze creanța sa, și deci, nu și-a perdut privilegiul său. Martou, *op. cit.*, II, 470 și 552; Troplong, *Idem*, I, 199 bis; Aubry et Rau, III, § 263, p. 283, text și nota, 9 (ed. a 5-a) și IV, § 324, p. 357, text și nota 34 (ed. a 5-a); Planiol, II, 2900; Pand. fr., v° Oblig., 5133, și numeroasele autorități citate acolo; C. Toulouse, D. P. 89, 2, 208. Cpr. și Ca. fr. Sirey, 41, I, 473. Vezi și Trib. regional superior din Carlsruhe (*Pand. Period.* 87, 5, 35), care zice foarte bine că subscrierea unei cambii drept plata unei obligații nu atrage prin ea însăși substituția unei datorii nouă aceleia vechi, și deci, nici novațiune; ea nu constituie neapărat nicio plată, nicio *datio in solutum*. — *Contră*: Grenier, *Tr. des hypothèques*, II, 385, in fine, p. 137 (ed. belg. din 1833); Duranton, XII, 287 și XIX, 165; Persil, *Régime hypothécaire*,

*) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 32, 39, 43, 44, 45, 47, 55, 57, 60, 66, 67, 68, 69, 71, 73, 74, 78 și 79 din 1910.

¹⁾ Cpr. Planiol, II, 2890, nota 2 (ed. a 5-a); Laurent, XXX, 3, etc.

²⁾ Cpr. C. Caen, D. P. 1904, 2, 425 (cu nota lui P. de Loyens, profesor la Facultatea din Bordeaux); André, *Régime hypothécaire*, 294, p. 127; P. Pont, *op. cit.*, I, 191; Laurent, XXX, 9; Aubry et Rau, III, § 263, p. 282, 283 (ed. a 5-a), etc.

Nu numai prețul imobilului este garantat prin privilegiul vânzătorului, dar încă și dobânda lui, fie legală sau convențională ⁷⁾, accesoriile lui ⁸⁾, și cheltuielile contractului ⁹⁾.

Privilegiul vânzătorului nu garantează însă plata daunelor ce pot fi datorite vânzătorului pentru rezilierea contractului, când el își reia imobilul înapoi, din cauză că cumpărătorul nu și-a îndeplinit obligația sa, nici chiar atunci când aceste daune ar fi fost fixate prin convenția părților. În adevăr, vânzătorul nemărind, în asemenea caz, cu nimic patrimoniul debitorului său, nu poate să aibă drept la un privilegiu. Despăgubirea ce se datorește vânzătorului pentru rezilierea contractului este deci o creanță ordinară, adică chirografară ¹⁰⁾, ca și dobânda dobânzilor ¹¹⁾.

c) Bunurile lovite de privilegiul vânzătorului.

Care sunt bunurile asupra cărora se exercită privilegiul vânzătorului? Legea conferă acest privilegiu *asupra imobilului vândut*.

Dacă vânzarea are de obiect numai o parte dintr'un imobil indiviz, privilegiul se va exercita numai asupra acestei părți, iar nu asupra celorlalte. El nu se va întinde deci asupra achizițiilor vecine pe care cumpărătorul le-ar fi dobândit în urma contractului ¹²⁾.

Dacă s'au făcut mai multe vânzări succesive, pentru care a rămas prețul datorit în totul sau în parte, primul vânzător va fi preferat celui de al doilea, cel de al doilea va fi preferat celui de al treilea, și așa mai departe (art. 1773, 1°).

Transformarea imobilului vândut nu împiedică existența privilegiului vânzătorului. Astfel, distrugerea casei vândute nu împiedică privilegiul de a se exercita asupra terenului pe care eră clădită casa, sau asupra despăgubirii datorite de com-

pania de asigurare (art. 1721 din codul civil ¹³⁾; defrișarea pădurei vândute nu împiedică privilegiul de a se exercita asupra câmpului de arătură, care înlocuiește pădurea, etc. ¹⁴⁾.

Chestiunea este însă de a se ști dacă privilegiul vânzătorului se întinde, ca și ipoteca (art. 1777), asupra îmbunătățirilor, precum: construcțiile și altele făcute de cumpărător pe imobilului cumpărat de dânsul. După unii, privilegiul trebuie să fie restrâns la imobilul vândut, și nu poate să atingă îmbunătățirile făcute de cumpărător, pentru că aceste îmbunătățiri sunt străine de contract ¹⁵⁾.

Păreră contrară este însă mult mai juridică, pentrucă, după cum știm, privilegiile imobiliare nefiind decât niște ipoteci privilegiate, nimic nu este mai natural decât să li se aplice art. 1777 dela ipotecă ¹⁶⁾. *Jus soli sequitur edificium*.

Privilegiul vânzătorului se întinde, de asemenea, asupra mobilelor devenite imobile prin încorporație și chiar prin destinație. Această soluție fiind, în adevăr, necontestată în materie de ipotecă ¹⁷⁾, este de bună-seamă aplicabilă și ipotecilor privilegiate, adică: privilegiilor imobiliare ¹⁸⁾.

În caz de exproprierea imobilului vândut, privilegiul vânzătorului trece asupra despăgubirii acordată cumpărătorului.

În caz de distrugerea imobilului prin incendiu sau alt sinistru, privilegiul vânzătorului se întinde asupra despăgubirii datorite de societatea de asigurare (art. 1721), precum și asupra daunelor datorite de locatari sau vecini ¹⁹⁾.

O singură chestiune ne-a mai rămas de discutat cu privire la privilegiul vânzătorului, și anume: cea relativă la dreptul de reziliere al contractului, pe care îl are orice vânzător în genere, în baza art. 1021 și 1365. Privilegiul vânzătorului și dreptul de a cere rezilierea contractului sunt două drepturi deosebite și independente unul de

1. art. 2103, § 1. No. 6 (ed. din 1833); Cas. fr. Répert. Dalloz, ^vo Oblig., 2422, 2°; Sirey, 39, 1, 499.

Soluția de mai sus lasă însă a se presupune că vânzătorul, prin chitanța ce a dat, a arătat că plata i s'a făcut în schimb sau alte efecte, căci dacă chitanța n'ar cuprinde această mențiune, prețul va fi considerat ca nedatorit față de terții. Planiol, II, 2900, *in fine* (ed. a 5-a).

⁷⁾ Beudant, *op. cit.*, II, 502, p. 8; Pand. fr., ^vo Privileg. et hypothèques, 2320 urm., și autoritățile citate acolo.

⁸⁾ Pand. fr., ^vo cit., 2317 urm.; Planiol, II, 2902; Laurent XXX, 9.

⁹⁾ Beudant, *op. și loco supra cit.*; Pand. fr., ^vo cit., 2324 urm.; André, *Régime hypothécaire*, 294, p. 127, etc.

¹⁰⁾ Pand. fr., ^vo cit., 2330 urm.; Baudry et Loynes, *op. cit.* I, 588; Troplong, *Idem*, I, 221; Martou, *Idem*, II, 555; André, *Idem*, 295, p. 128; Planiol, II, 2903; Thiry, IV, 416, p. 359; Aubry et Rau, III, § 263, p. 282.—*Contra*: Mourlon, *Examen critique du Comment. de Troplong sur les privilèges*, I, 162, p. 501 urm. Cpr. și Thézard, *op. cit.*, 279.

¹¹⁾ Cpr. Cas. fr. Sirey, 74, I, 15.

¹²⁾ Thiry, IV, 417; André, *op. cit.*, 297, p. 128; Pand. fr., ^vo cit., 2351; Duranton, XIX, 158; Martou, *op. cit.*, II, 557, etc.

¹³⁾ André, *op. cit.*, 299, p. 128.

¹⁴⁾ Pand. fr., ^vo cit., 2356; Duranton, XIX, 158; P. Pont., *op. cit.*, I, 197, *in fine*, și toți autorii.

¹⁵⁾ Planiol, II, 2898; Aubry et Rau, III, § 284, p. 671, nota 6 (ed. a 5-a); P. Pont., *op. cit.*, I, 197; Labbé, nota în Sirey, 70, 2, 411; C. Paris, Sirey, 34, 2, 308, etc.

¹⁶⁾ Vezi în acest din urmă sens, Laurent, XXX, 17; Martou, *op. cit.*, II, 558, p. 202; Thézard, *Idem*, 280; Baudry et Loynes, *Idem*, I, 593; André, *Idem*, 296, p. 128; Guillouard, *Idem*, III, 1520; Massé-Vergé, V, § 793, p. 148, nota 2; C. Colmar și Bordeaux, Sirey, 70, 2, 41 (cu nota lui Labbé în sens contrar); Sirey, 73, 2, 195; D. P. 74, 2, 57; Trib. Paris, D. P. 1905, 2, 145 (cu nota lui César-Bru, profesor la Facultatea din Aix); Pand. fr., ^vo cit., 2364 urm.—Vezi însă Planiol, II, 2898 și nota precedentă.

¹⁷⁾ Vezi Aubry et Rau, III, § 284, p. 670, nota 3 (ed. a 5-a), și autorii citați acolo.

¹⁸⁾ Cpr. Laurent, XXX, 18; André, *op. cit.*, 296, p. 128; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 593; Guillouard, *Idem*, III, 1525, etc.—Vezi însă Aubry et Rau, *loco cit.*, p. 675, text și nota 5, care admite această soluție numai în privința mobilelor imobilizate prin perpetue așezare.

¹⁹⁾ André, *op. cit.*, 299, p. 128.

altul; de unde rezultă că, chiar în urma pierderii privilegiului său, vânzătorul poate, prin acțiunea în rezoluție, să reîntre în posesiunea imobilului vândut și neplătit, căci deși el nu mai este creditor privilegiat, totuși el a rămas creditor chirografar²⁰⁾.

Acest sistem, care este indiscutabil față cu textele noastre, este însă dezastros pentru cei de al treilea, cari sunt expuși la o evicțiune, pe care ei n-o pot înlătura.

Pentru ca terții să fie la adăpost de evicțiune, ei trebuie să fi cumpărat imobilul prin licitație publică, căci după art. 565 din procedura civilă revizuită la 1900, imobilul care s'a vândut prin licitație publică rămâne liber de orice privilegiu sau ipotecă, atunci când ordonanța de adjudecare a rămas definitivă și a fost executată²¹⁾.

D. ALEXANDRESCO

INALTA CURTE DE GASAȚIE ȘI JUSTITIE, S. II

Audiența de la 27 Septembrie 1910

Președinția d-lui D. CUCULI, președinte

Comisarul regal al Consiliului de revizie permanent al armatei și Pavlidi Constantin, recurs corecțional

Competința Consiliului de revizie al armatei. — Tineri, cari deși absolvenți ai școlii cu termen redus n'au reușit la examenul de sublocotenent în rezervă, și deci au fost retrimiși la corp. Dacă ei pot fi judecați de Consiliul de revizie. — (Art. 55 din instrucțiunile școlii tinerilor cu termen redus).

Dispozițiunile art. 55 din instrucțiunile relative la funcționarea școlii tinerilor cu termen redus se aplică numai tinerilor recrutați cu termen redus iar nu și acelor cari au fost recrutați pe întregul termen de doi ani.

Prin urmare, din momentul ce un tânăr de și absolvent al școlii tinerilor cu termen redus, totuși retrimis la corp din cauză că nu reușise la examen și nu fusese încă liberat în timpul când a fost judecat de Consiliul de revizie, el se consideră militar și supus disciplinei și justiției militare.

Deciziunea 2817/910. — Respins recursul făcut de Comisarul regal al Consiliului de revizie permanent al armatei și de Pavlidi Constantin, contra deciziei No. 910/910, a Consiliului de revizie permanent al armatei.

În lipsa recurrentului Comisarul regal s'a prezentat recurrentul Pavlidi, prin d-l avocat C. Pavlidi;

Curtea,

Ascultând raportul făcut în cauză de d-l consilier Gh. G. Economu;

Pe d-l avocat C. Pavlidi în dezvoltarea motivului de casare, și

Pe d-l procuror N. Zamfirescu în concluziuni.

²⁰⁾ Marcadé, VI, art. 1654—1656, No. II, p. 293, 294 (ed. a 6-a); Troplong, *Privil. et hypothèques*, I, 222; Duvergier, *Vente*, I, 451; Pand. fr., *o* *Privil. et hypothèques*, 2378; C. Poitiers, *Arrest.*, 47. 2. 416, etc.

²¹⁾ Cpr. Planiol, II, 1568.

Dellberând,

Asupra motivului comun de casare:

«Incompetința Consiliului de disciplină de a judeca și condamna pe recurrent, într-unul din numele la 1 Noembrie 1908, data încorporării sale în regimentul 2 Romanai No. 19, fiind absolvent cu diplomă a 8 clase liceale a fost trecut, după cum se constată din foaia sa matriculă, în școala tinerilor cu termen redus pe care absolvind o urma, conform dispozițiilor art. 55 din instrucțiunile ministeriale publicate în «Monitorul Oastei» 234 din 20 Ianuarie 1909 (Hamangiu, vol. 5, pagina 169), să fie lăsat în concediu la vatră pe ziua de 1 Noembrie 1909, când împlinea un an de serviciu efectiv la corp.

«Astfel fiind, fapta de dezertare imputată recurrentului, nu-și poate avea sfință legală, fiindcă lipsa fără voie a avut loc la trei luni după împlinirea termenului de un an de serviciu activ, iar menținerea recurrentului la corp (după date de 1 Noembrie 1909 și până la 3 Februarie 1910, constituie o flagrantă călcare a legii și dispozițiilor art. 53 din instrucțiunile ministerului mai sus citate).

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin care Consiliul permanent de revizie al armatei respinge recursul făcut de sergentul Pavlidi Constantin și confirmă sentința Consiliului de disciplină a Regimentului Romanai care-l condamnă la trei luni închisoare pentru faptul de întâia dezertare în țară, în timp de pace;

Având în vedere că numitul Pavlidi Constantin fiind recrutat pe întregul termen de doi ani la 1 Noembrie 1908, iar în urmă constatându-se că este absolvent de liceu, a fost trimis la școala tinerilor cu termen redus; că nerezultând la examenul de sublocotenent în rezervă, a fost întors la corp, unde obținând o permisiune de absență de opt zile, cu începere de la 11 Ianuarie 1910, nu s'a mai întors de cât la 9 Februarie cor.; că, pentru această absență neaprobă a fost dat judecăți și condamnat;

Considerând că recurrentul Pavlidi Constantin pretinde prin motivul de casare că conform art. 55 din instrucțiunile relative la funcționarea școlii tinerilor cu termen redus, urma să fie trecut în concediu la expirarea termenului de un an, la 1 Noembrie 1909 și, deci, numai prin abuz de putere a fost ținut la corp peste această dată și numai trecând peste competența sa Consiliul de revizie l'a judecat și condamnat ca militar;

Considerând că dispozițiunile art. 55 din zisele instrucțiuni, se aplică numai tinerilor recrutați cu termen redus, iar nu și acelor cari au fost recrutați pe întregul termen de doi ani, cum a fost recurrentul Pavlidi Constantin: că, deși acesta a absolvit școala tinerilor cu termen redus, dar, de oarece n'a reușit la examenul de sublocotenent în rezervă, nu era în condițiune de a beneficia de termenul redus, fapt pentru care a și fost întors la corp pentru completarea instrucțiunii militare;

Că, dar, recurrentul fiind ținut la corp și după 1 Noembrie 1909 și nefiind încă liberat în momentul judecării sale de Consiliul de revizie, el era militar și dar supus disciplinei și justiției militare;

Considerând dar, că motivul de casare nefiind fondat, are a se respinge;

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul făcut de Pavlidi Constantin, cum și recursul d-lui Comisar regal.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN

Audiența dela 1 Septembrie 1910

Președinția d-lui I. CRASAN, președinte

Christian Leontopol, condamnat la amendă în puterea art. 93 legea Jud. Ocol.

Amenda. — Caracterul civil sau penal al amenzi. — Dacă amenda prevăzută de art. 93 din legea judecătoriilor de ocoale este o amendă cu caracter civil sau penal.

Apel. — Dacă cartea de judecată pronunțată de judecătorul de ocol prin care, făcând aplicația art. 93 al legii judecătorilor de ocoale, condamnă pe cineva la amendă, e susceptibilă de apel.

Amenda prevăzută de art. 93 din legea judecătorilor de ocoale are un caracter civil și, ca atare, se judecă de judecătorul de ocol în primă și ultimă instanță fiind mai mică suma de 300 lei, iar apelul făcut în contra unei astfel de cărți de judecată condamnatoare, e inadmisibil.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Cristian Leontopol, contra cărții de judecată civilă No. 19/910 a d-lui judecător al ocolului T.-Măgurele, comuna Râioasa, prin care este condamnat la două sute lei amendă conform art. 93 din legea judecătorilor de ocoale;

Având în vedere susținerile părților;

Considerând că pentru a se putea rezolva chestiunea admisibilității apelului, tribunalul urmează a stabili în principiu dacă amenda prevăzută de suscitatul articol are un caracter penal, caz în care faptul la care se aplică această amendă până la 200 lei, ar constitui cu adevărat un delict și, ca atare, conform art. 51 din legea judecătorilor de ocoale, cartea de judecată pronunțată în cauză asupra acestui punct ar fi supusă apelului, întru cât pedeapsa este prevăzută de legea judecătorilor de ocoale (art. 93);

Considerând că deși amenda constituie o pedeapsă aplicată unei părți pentru înfrângerea unei dispozițiuni legale sau regulamentare, totuși, numai prin această singură împrejurare, ea nu primește caracterul propriu zis penal decât dacă ea se aplică pentru reprimarea unei infracțiuni cu adevărat penale — crimă, delict sau contravențiune; că, prin urmare, păstrează un caracter pur civil de câte ori este prevăzută de o lege civilă, pentru abaterile comise la una din dispozițiunile ei (V. Garraud, vol. II, p. 225, No. 441 in fine);

Considerând că unul din caracterele infracțiunii penale este călcarea unei dispozițiuni a legilor care interesează ordinea socială și liniștea publică (V. Garraud, vol. I, pag. 166, No. 90); că, prin urmare, din acest punct de vedere formularea unor pretențiuni exagerate înaintea justiției, ne privind decât interese pur private și, ca atare, neinteresând nici ordinea socială și nici liniștea publică, nu poate constitui o infracțiune penală, pentru că și amenda la care a fost supus apelantul căzut în proces la prima instanță, să poată avea un caracter penal, ea nefiind în acest caz decât o sancțiune pecuniară cu caracter civil;

Considerând că acest caracter al amenzii prevăzută de art. 93 din legea judecătorilor de ocoale ca și al celeia prevăzută de art. 405 din procedura civilă, reiese și din împrejurarea că nici într'un caz nu se poate susține că ea s'ar putea interveni în închisoare conform art. 28 din codul penal, ca orice amendă penală; că însuși autorul legii judecătorilor de ocoale în Senat, răspunzând d-lui C. C. Arion, i-a recunoscut acest caracter civil (V. Botez, codul de ședință al judecătorilor de ocoale, p. 998), caracter recunoscut și amenzii prevăzută de art. 405 din procedura civilă de d-l C. Disescu, autorul acestei legi, în răspunsul dat d-lui P. Missir în Senat când spunea: «și acum, ca să liniștesc sentimentul care îl are d-l Missir, a-și recunoaște că această amendă are mai mult caracterul civil decât penal. În codul civil nu se prevede amendă? Așa ceva am prevăzut și aci»;

Considerând că fiind neîndoios caracterul civil al amenzii la care a fost condamnat apelantul pentru formularea unor pretențiuni vădit nedrepte, nu mai poate fi vorba de aplicarea dispozițiunii art. 51 din legea judecătorilor de ocoale, care reglementează competența penală a judecătorului de ocol;

Considerând că condamnarea la amendă, conform art. 93, constituie un atribut al judecătorului de ocol,

acordat de lege cu ocazia examinării oricărui proces înfățișat înaintea sa, și ca atare, cartea de judecată pe care o pronunță nu poate fi supusă decât aceluiași căi de reformare ca și în privința fondului procesului al cărui accesoriu amenda rămâne;

Considerând că, în speță întru cât atât d-l judecător de ocol cât și tribunalul apreciind a constatat că pretențiunile apelantului contra fiecărui pârț în parte nu pot trece sub nici un cuvânt peste suma de 300 lei, conform art. 92 din legea învoielor agricole, cartea de judecată fiind definitivă asupra fondului procesului, aceleași caracter li are și în privința amenzii;

Considerând că chiar dacă am admite că în privința amenzii ar trebui să se urmeze conform procedurii ordinare separând partea de dispozitiv care o cuprinde de celelalte dispozițiuni privitoare la fondul procesului, întru cât însă maximul amenzii prevăzută de art. 93 este de 200 lei — sub competența civilă ca ultimă instanță a judecătorului de ocol (art. 27) — chiar în acest caz deci cartea de judecată apelată nu putea fi supusă apelului ci numai recusului. Așa că și din acest punct de vedere apelul făcut de Cristian Leontopol este inadmisibil și urmează a fi respins ca atare;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător Sever N. Tipei, tribunalul respinge, etc.

(ss) I. Grassan; S. N. Tipei.

Opiniune

Asupra incidentului de inadmisibilitatea apelului făcut de Cristian Leontopol, în contra cărții de judecată No. 19/910 a judecătoriei rurală Râioasa, ocolul T.-Măgurele, prin care a fost condamnat la 200 lei amendă în puterea art. 93 din legea judecătorilor de ocoale:

Având în vedere că din textul art. 93 din legea judecătorilor de ocoale, din desbaterile legii (C. Botez: legea judecătorilor, pag. 1006, 1007, 1010, 1014 și urm. Em. Dan: legea judecătorilor de ocoale, pag. 215); rezultă că însuși legiuitorul în expunerea de motive a legii judecătorilor de ocoale prevede anume: «că pentru a împiedica acțiunile temerarii, a înlătura mijloacele de apărare vexatorii și a descuraja spiritul de sicană, am prevăzut în art. 93 nu numai o întreagă despăgubire pentru partea câștigătoare, dar și o penalitate atât pentru partea care cade în pretențiuni cât și pentru avocatul sau apărătorul ei, în cazul în care acele pretențiuni vor fi înveredat nedrepte»; de aci rezultă că legiuitorul a voit să facă din acțiunile înveredat nedrepte un delict, rezultând aceasta din text care întrebuințează cuvântul «amendă», care este altceva decât reprimarea unei infracțiuni;

Având în vedere că amenda prevăzută de art. 93 din legea judecătorilor de ocoale fiind o penalitate, căci se dă în folosul Statului, face ca cartea de judecată care pronunță o astfel de amendă, să fie susceptibilă de căile de atac prevăzute de legea judecătorilor de ocoale în materie corecțională. Faptul că o astfel de amendă nu se transformă în închisoare, nu-i ridică caracterul corecțional, după cum nu-i ridică acest caracter nici amenda prevăzută de legea meseriilor, care de asemenea nu se transformă în închisoare;

Având în vedere că după art. 51 din legea judecătorilor de ocoale, judecătorul de ocol pronunță cartea de judecată în ultima instanță numai când judecă contravențiunile de simplă poliție, care se pedepsesc numai cu amendă și când judecă infracțiunile prevăzute de legile limitativ enumerate în acel articol: Legea pentru învoeli agricole, sanitară, veterinară și celelalte;

Considerând că infracțiunile prevăzute de art. 93 din legea judecătorilor de ocoale, nefiind contravențiuni de simplă poliție, de oarece pedeapsa e mai mare de 25 lei, și aceste infracțiuni nefiind prevăzute în nici una din legile enumerate în art. 51 din legea judecătorilor de

ocoale, urmează că cartea de judecată care pronunță o astfel de amendă e susceptibilă de apel;

Pentru aceste motive suntem de opinie a se declara apelul admisibil și a se da părților cuvântul în fond.
Jude-instructor (s) S. Cristescu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA COMERCIALĂ

Audiența dela 12 Octombrie 1910

Președinția d-lui N. T. METAXA, judecător-unic

Elias I. Cohen cu Banca de Credit Român

Sentația No. 1041

Tablou de ordinea creditorilor. — Contestație — Dreptul celorlalți creditori ai debitorului urmărit. — (Art. 450 din procedura civilă).

Singurul drept care îl acordă legea celorlalți creditori ai debitorului urmărit este cel prevăzut în art. 450 din procedura civilă, adică să vie în concurență la întocmirea tabloului de distribuirea sumei rezultate din vânzarea averii debitorului lor, iar nu calea popririlor obișnuite, care ar avea de rezultat pentru creditorul urmăritor ca toată cheltuiala și truda sa să rămâie zadarnică față de transferurile judiciare ce s'ar putea opera prin popririle despre care el nu poate avea nici o cunoștință.

S'a ascultat d-l avocat N. Miteșcu, din partea contestatorului Elias Ios. Cohen; și

D-l avocat C. Wortman din partea intimătei Banca de Credit Român.

Tribunalul,

Asupra contestației făcute de Elias I. Cohen, prin cererea înreg. la No. 28552/910, în contra tabloului de ordinea creditorilor d-lui I. N. Dănculescu, tablou dresat de d-l judecător ! Manu în ziua de 8 Maiu 1910;

Având în vedere actele din dosar și susținerile orale și scrise ale părților;

Având în vedere că în primul rând contestatorul cere ca creanța sa în contra lui I. N. Dănculescu, în valoare de 4704 lei 20 bani contestată prin titlu definitiv și executoriu să fie trecută în tabloul de ordinea creditorilor numitului debitor în mod integral și cu excluderea ori căru alt creditor, bazându-se această cerere pe faptul că dănsul a făcut poprire pe suma ce s'a distribuit, poprire rămasă definitivă și deci în favoarea sa s'a operat un transfer judiciar;

Având în vedere că, în fapt, se constată că pe suma de 3286 lei 65 bani cuprinsă în recipisa Casei de depuneri și consemnării No. 20950/909, aflată în conservarea acestui tribunal, și rezultând din vânzarea averii lui I. N. Dănculescu făcută prin stăruința Băncii de Credit Român, contestatorul de azi Elias I. Cohen a făcut poprire în mâinele d-lui grefier al acestui tribunal și al d-lui Director al Casei de depuneri, în calitate de terțe persoane, debitorul său fiind I. N. Dănculescu, iar această poprire a fost validată prin sentința acestui tribunal No. 717/909, rămasă definitivă;

Considerând că întru cât poprirea făcută de Elias I. Cohen s'a efectuat asupra unei sume care rezultă din vânzarea averii debitorului său I. N. Dănculescu, vânzare făcută însă prin stăruința altui creditor al numitului, urmează că poprirea aceasta nu poate fi opusă nici creditorului urmăritor, și nici altui creditor al lui I. N. Dănculescu, care s'ar prezenta la facerea tabloului de distribuirea sumei, de oarece această poprire a fost efectuată asupra unei averi, care dacă nu eșise încă din patrimoniul debitorului sus arătat, totuși era însă, conform art. 450 din proc. civ., afectată pentru îndestularea creanțelor creditorilor, care s'ar fi prezentat la facerea

tabloului de distribuirea sumei rezultate din vânzarea averii debitorului lor;

Că, așa fiind, în favoarea contestatorului Elias I. Cohen nu s'a putut opera nici un transfer judiciar cu ocaziunea poprirei făcute de dănsul;

Considerând că argumentul invocat de contestator că poprirea efectuată de dănsul fiind validată definitiv, nu se poate refuza executarea sentinței de validare, nu poate fi luată în seamă, întru cât astăzi, cu ocaziunea executării acestei sentințe, se constată că poprirea numitului a fost rău îndreptată, de oarece singurul drept care-l acordă legea celorlalți creditori ai debitorului urmărit este cel prevăzut în art. 450 din proc. civilă, adică să vie în concurență la întocmirea tabloului de distribuirea sumei rezultate din vânzarea averii debitorului lor; iar nu calea popririlor obișnuite care ar avea de rezultat pentru creditorul urmăritor, ca toată cheltuiala și truda sa să rămâie zadarnică față de transferurile judiciare, ce s'ar putea opera prin popririle despre care el nu poate avea nici o cunoștință;

Că, așa fiind, prima parte a contestațiunii numitului urmează a fi respinsă ca nefondată;

Asupra celui de al doilea punct al contestațiunii adică defalcarea sumei de 351 lei 40 bani din suma totală eșită din vânzarea averii lui I. N. Dănculescu;

Având în vedere că această cerere numitului contestator o face în calitate de creditor al lui V. Minulescu;

Considerând că în fapt se constată următoarele: prin decizia comercială No. 1/910 a Curții de apel secția IV-a București, s'a constatat că urmărirea exercitată de Banca de Credit Român în contra debitorului său I. N. Dănculescu, și din care a rezultat suma poprită de Elias I. Cohen a fost rău repartită în ceea ce privește 4 din cei 7 semănători urmărit și cei doi tăvăluți de fontă, de oarece această avere aparține lui V. Minulescu, iar nu lui I. N. Dănculescu, debitorul Băncii de Credit Român;

Constatănd acest lucru, Curtea de apel, prin menționata decizie, rezervă lui V. Minulescu dreptul de a exercita în contra Băncii urmăritoare o deosebită acțiune în ceea ce privește daunele rezultate din această urmărire greșită;

V. Minulescu fiind însă debitorul lui Elias I. Cohen, numitul prin contestația de astăzi, cere ca valoarea rezultată din vânzarea acestor patru semănători și doi tăvăluți să se defalceze din suma totală rezultată din averea urmărită și să atribuie lui în calitate de creditor al lui V. Minulescu;

Considerând că întru cât prin menționata decizie s'a acordat lui V. Minulescu dreptul de a exercita în contra Băncii de Credit Român o acțiune separată în daune, pentru urmărirea greșită ce numita Bancă a făcut în averea lui, rezultă că contestatorul de astăzi în calitate de creditor al numitului și în baza art. 974 din codul civil, nu poate exercita decât tot acțiunea rezervată numitului, iar nu pe cale de contestație, să pretinză defalcarea sumei rezultate din vinderea averii ce s'a recunoscut că a fost a creditorilor săi;

Că, așa fiind, și acest al doilea motiv al contestațiunii urmează a fi respins ca nefondat, și deci contestațiunea făcută de Elias I. Cohen să fie în totul respinsă ca nefondată;

Pentru aceste motive, tribunalul, respinge contestația, etc.

(s) Metaxa

Grefier (s) F. Mihăilescu

Concluziuni depuse de d-l avocat N. Miteșcu din partea d-lui Elias Ios. Cohen.

Motivele contestațiunii noastre sunt în număr de 2 :

I. În primul rând cerem ca să fie defalcată suma de lei 351.40, din suma totală eșită din

vânzarea averii d-lui Dănciulescu, și această din cauză că prin deciziunea Curței de apel din București sec. IV-a cu No. 49/910, pe care o alăturăm, s'a judecat că parte din obiectele secuestrate și anume 4 semănători și 2 tăvăluci nu aparțin d-lui Dănciulescu ci sunt avere indiviză a acestuia și a lui Minulescu. Curtea însă constată că din momentul ce vânzarea se și efectuase nu mai poate să ordone distragerea acelor obiecte de sub urmărire și, în consecință, decide că urmărirea Băncii de Credit este rău îndreptată, și rezervă dreptul lui Minulescu să facă deosebită acțiune de daune. Nicăieri însă Curtea nu a hotărât, după cum pretinde partea adversă, că și jumătate din valoarea obiectelor de mai sus, eșită la licitațiune să se ia tot de creditorii lui Dănciulescu, și nici nu putea să ia o asemenea decisiune, care ar fi fost de natură a contrazice judecata pronunțată de Curte, prin care decide că urmărirea este ilegală. Aceia ce a decis Curtea, a fost ca să recunoască și să rezerve lui Minulescu dreptul de a cere daune contra Băncii de Credit, neapărat în afară de dreptul de a reclama partea ce i se cuvenea în sumele eșite la licitația *averei sale mai sus specificate*. Prin urmare, jumătate din valoarea celor 6 obiecte recunoscute de Curte ca aparținând lui Dănciulescu și Minulescu, adică lei..... se cuvin lui Minulescu; și fiindcă noi suntem singur creditor al lui Minulescu, avea deci dreptul exclusiv de a reclama această sumă.

II. Al doilea motiv al contestațiunii noastre tinde la atribuirea tot în folosul nostru exclusiv și al restului din suma eșită din vânzare.

Intradevăr, noi am făcut poprire asupra acestor sume, poprire care s'a validat prin sentința acestui tribunal cu No. 716/909, rămasă definitivă și investită cu formula executorie.

Or, conform dispozițiilor art. 462 din Pr. Civ., o asemenea validare, fără ca să fi intervenit vreun alt creditor, a avut drept efect ca să opereze transfertul judiciar în folosul nostru și, prin urmare, ceilalți creditori ai lui Dănciulescu, printre care este și Banca de Credit, numai pot pretinde să vie la tabloul de distribuire al acestei sume.

Ce ni se obiectează?

Că sentința de mai sus nu poate fi opusă Băncii, din cauză că ar fi obținută prin surprindere. Or, o asemenea obiecțiune este neserioasă, din cauză că în legislația noastră nu există nici o dispozițiune prin care să se înlătore efectele hotărârilor definitive, să se sdruncine autoritatea lucrului judecat, pe motiv că acea hotărâre ar fi rezultatul unei surprize, adică al dolului.

Dar, în specie, în ce constă surprinderea? Partea adversă nu a dovedit cu nimic că am fi întrebuințat vreun mijloc pentru a-i surprinde buna

credință și nici nu putea face o asemenea dovadă de oarece poprirea s'a făcut în regulă, prin portărei, s'a validat în ședință publică, ba, ce e mai mult, procesul verbal al poprirei se află chiar la dosarul de față, unde partea adversă ar fi putut să-l vază. Așa dar, surprinderea se reduce la neglijența părții adverse.

Dar partea adversă crede că a găsit un motiv legal în dispozițiile art. 450 și următorii Pr. civ. Or, aceste dispozițiuni nu justifică într'un nimic teoria sa.

Intradevăr, legea nu spune că sumele eșite din vânzare ar aparține creditorului urmăritor, cum pretinde partea adversă, sau că ar înceta de a fi proprietatea debitorului, ceea ce ar fi absurd a se admite, de oarece până la facerea tabloului și rămânerea lui definitivă tot debitorul e proprietarul banilor. Numai prin tablou se atribue aceste sume creditorilor, deci trec în patrimoniul lor.

Or, art. 451 din Pr. Civ., nu face decât să confirme aceste principii; dacă sunt și alți creditori, afară de creditorul urmăritor, Tribunalul va distribui sumele potrivit titlurilor înfațșate. Prin urmare, dacă creditorul neurmăritor dovedește că are un privilegiu, cum ar fi, de exemplu, proprietarul casei pentru sumele provenind din chirie, acesta va lua toți banii, iar creditorul urmăritor nu va lua absolut nimic. Cum rămâne deci cu teoria părții adverse, care pretinde că banii ar fi la dispoziția sa, când alt creditor, care are o situație mai avantajoasă, îi poate lua?

Acelaș lucru invocăm și noi în specie. Noi pretindem, și pretenția noastră este întemeiată pe dispoziția art. 462 din Pr. civ., că avem o situație privilegiată față de adversar, întocmai ca în exemplul luat mai sus cu proprietarul pentru chirie.

Și această situație privilegiată devine din faptul că validând poprirea, am câștigat în folosul nostru transfertul judiciar, și că putem înlătura pe toți ceilalți creditori. De ce nu ni s'ar recunoaște această situație privilegiată? Aceasta ar însemna ca hotărârea de mai sus să nu producă nici un efect. Or, cum este posibil ca aceiași judecători, care mi-au dat acea hotărâre, să-mi refuze executarea ei, căci cu aceasta fac astăzi o executare. Și este de observat că acea hotărâre contrarie principiului relativității lucrului judecat, este opozabilă tuturor creditorilor datornicului a căror sume s'au poprit, aceasta rezultă din art. 462 din Pr. civ.

Pentru toate aceste motive cerem admiterea contestațiunii noastre, cu cheltueli de judecată.

Alăturăm și următoarele acte: sentințele de fond No. 236 și 716/909 și decizia Curței de apel sec. IV-a No. 1/910.

Din practica judecătorului de ocol

1. Conform art. 51 din legea judec. de ocoale, judecătorul de ocol judecă toate contravențiunile... *de simplă poliție* de orice natură și din orice lege ar decurge în primă și ultimă instanță când pedeapsa de aplicat este amenda și când restituțiunile și reparațiunile... și cu drept de apel când pedeapsa de aplicat este închisoarea sau... Tot acest articol face mai departe o enumerare limitativă a unor anumite legi cu mențiunea că abaterile dela asemenea legi, abateri calificate contravențiuni sau delictes, sunt de aceeași competență a judecătorului de ocol.

Pe de altă parte, conform art. 95 și 106 din aceeași lege, cărțile de judecată fie civile sau comerciale, fie penale pronunțate în ultimă instanță se pot ataca cu opozițiune în caz de lipsă a uneia din părți și cu recurs, înaintea tribunalului, în ori ce caz.

Să venim acum la legea servitorilor. De sigur că contravențiunile la această lege a servitorilor nu sunt cuprinse nici în primul aliniat al art. 51 menționat mai sus, unde se vorbește despre contravențiunile... *de simplă poliție*, și nici în enumerarea limitativă făcută în partea a doua a acestui articol. Nu întră asemenea contravențiuni în prevederile primului aliniat al art. 51 sus citat, întrucât infracțiunile la legea servitorilor de și calificate «contravențiuni», sunt totuși niște adevărate delictes, fiind știut că diviziunea tripartită a infracțiunilor în crime, delictes și contravențiuni având ca normă art. 1 și 8 din codul penal, cuprinde și legile speciale. Ori, infracțiunile la legea specială a servitorilor de și calificate contravențiuni, totuși fiind pedepsite cu amendă până la 50 lei, urmează că sunt niște adevărate delictes.

Cumcă asemenea contravențiuni nu întră nici în enumerarea limitativă făcută de alin. al doilea al art. 51 se poate ușor vedea din cetirea textului.

Totuși e de nediscutat că asemenea contravențiuni sunt tot de competența judecătorului de ocol ale judec. conform art. 21 din legea servitorilor.

Chestiunea care se pune relativ la asemenea contravențiuni este aceea de a se ști dacă cărțile de judecată date asupra lor trebuiesc pronunțate cu opoziție și recurs sau dacă trebuiesc declarate definitive și executorii, conform art. 22 din legea servitorilor.

Cred că asemenea cărți de judecată sunt definitive și executorii, neputând fi pronunțate nici cu drept de opoziție și nici cu drept de recurs (contra *C. Botez «Noul cod de ședință al judecătorului de ocol»* pag. 1107 și urm.). — În adevăr, asemenea contravențiuni neîntrând, după cum am arătat mai sus, în prevederile art. 51 din legea judec. de ocoale, nu li se pot aplica nici art. 95 și 106 din aceeași lege, relativ la dreptul de opoziție și recurs. Pentru asemenea contravențiuni numai legea servitorilor prevăzând atât instanța competente a le judeca cât și modul cum trebuiesc pronunțate cărțile de judecată asupra lor, de sigur că numai la această lege specială trebuie să ne raportăm când voim a rezolva vre-o chestiune relativă la asemenea contravențiuni.

Părerea adversă așa admite-o numai în cazul în care

și legea servitorilor ar fi menționată între legile enumerate de art. 51 din legea judec. de ocoale, căci într'un asemenea caz am avea o abrogare tacită parțială, adică art. 22 din legea servitorilor, lege anterioară, ar fi abrogat de art. 51 din legea judec. de ocoale, lege posterioară. *Lex posterior derogat priori*. Intrucât însă legea servitorilor nu întră în prevederile art. 51 menționat mai sus, cred că cărțile de judecată pronunțate asupra contravențiunilor la această lege sunt definitive și executorii, conform art. 22 sus menționat.

* * *

2. Art. 21 din legea *pentru monopolul vânzării băuturilor spirtoase în comunele rurale și măsuri contra beției* spune următoarele: «Supravegherea cârciumelor se face de o potrivă de autoritatea comunală și de următorii funcționari publici: Prefectul Ad-torul financiar, Inspectorul administrativ, Inspectorul agricol, Inspectorul financiar, Administra-torul de plasă, Medicul plășii. Atât autoritatea comunală, reprezentată de primar sau de înlocuitorul său, cât și toți funcționarii publici arătați la aliniatul de mai sus, au datoria de a constata contravențiunile săvârșite de cârciumar ori de consumatorii de băuturi și dreptul de a aplica pedepsele ce cad în competența lor sau a cere judecătorului de ocol aplicarea pedepselor ce depășesc puterile lor».

Chestiunea care se pune e aceea de a se ști dacă judecătorii de ocoale rurale, ofițeri de poliție judiciară, precum și jandarmii rurali, de asemenea ofițerii de poliție judiciară, au sau nu dreptul de a constata asemenea contravențiuni.

Pe deoparte s'ar putea susține că procesele-verbale constatătoare a unor asemenea contravențiuni nu ar fi valabile atunci când ar fi încheiate de jandarmul rural sau de judecătorul de ocol rural, întrucât nici unul și nici celălalt nu sunt competenți a le dresa, nefiind cuprinși în enumerarea făcută de art. 21 citat mai sus. Pe de altă parte s'ar putea susține, în primul rând despre jandarmi, că dânsii având o competență generală ca ofițeri de poliție judiciară, auxiliari ai Parchetului, pot constata și asemenea contravențiuni la legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase, precum de altfel aceasta ar rezulta și din cuprinsul art. 59, 60, 65 și urm. din legea jandarmeriei rurale, lege (cu ultimele modificări) posterioară aceleia a monopol. vânzării băuturilor spirtoase. Deosebirea însă între competența jandarmilor rurali și cea a funcționarilor indicați în art. 21 citat mai sus, este că cei dintâi nu ar putea decât cel mult constata asemenea infracțiuni și a le deferi autorităților în drept a se pronunța, pe când cei de al doilea au pe lângă acest drept și pe acela de a aplica pedepse în cazurile expres arătate de lege.

Acelaș lucru cu judecătorul de ocol rural. Conform art. 54 din legea judec. de ocoale combinat cu art. 132 din regulamentul acestei legi, judecătorul de ocol rural *pentru infracțiunile supuse jurisdicțiunii sale are plenitudinea poliției judiciare*. Consequent acestor dispozițiuni de lege judecătorul de ocol rural ar urma să aibă dreptul a constata și contravențiunile la legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase, sezișindu-se singur cu judecarea unor asemenea contravențiuni. Dificultatea însă constă în faptul că pentru anume cazuri din legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase amenda nu se pro-

nunță de către judecătorul de ocol, ci de către persoanele arătate în art. 21 din lege. Astfel art. 31 după ce arată în primul său alineat că «pentru ori ce contravențiuni la dispozițiile art. 29 și 30 cărciumarul va fi condamnat la o amendă de 20 până la 60 lei», apoi tot acest articol în alin. 2 și 3 adaugă următoarele: «Condamnarea în aceste cazuri *este dată de Primar sau de funcționarii publici arătați la art. 21 și amenda împlinită imediat. Cărciumarul are drept de apel în trei zile dela condamnare, la judecătorul de ocol, care, etc. etc. ....*»

De asemenea art. 34, conform căruia condamnările prevăzute la art. 33 se pronunță și se execută, în ceea ce privește *amenda*, de către Primar sau de funcționarii arătați la art. 21 din lege, iar în ceea ce privește *închisoarea* și *înscriserea pe lista bețivilor*, contravenientul este deferit judecătorului de ocol.

Deci, atât în art. 31 cât și în art. 34 din legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase, articole care de altfel prevăd sancțiunea cazurilor celor mai numeroase din această lege, se spune categoric că amenda se pronunță de către Primar și de către ceilalți funcționari indicați în art. 21, funcționari printre care nu este menționat și judecătorul de ocol rural. Și în caz când admitem ideea că judecătorul de ocol rural și jandarmul au competența de a constata prin procese-verbale contravențiunile la legea sus menționată și deci și acelea relative la art. 29, 30 și 33 din această lege, se pune imediat chestiunea de a se ști *pe cine anume sezisează* judecătorul sau jandarmul când prin asemenea procese-verbale încheiate de dânsii *se constată contravențiuni la art. 29, 30 și 33 sus menționate??* Sezisează pe Primar sau pe vre-unul din ceilalți funcționari indicați în art. 21 din lege?? Căci numai aceștia au dreptul, conform legii, de a pronunța *în asemenea cazuri pedeapsa amendei*. Bine înțeles că în celelalte cazuri de contravențiuni la legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase, în afară de acelea prevăzute de art. 29, 30 și 33, s'ar putea susține că judecătorul de ocol rural în virtutea competenței sale generale de ofițer de poliție judiciară se poate sesiza singur cu judecarea lor, de competența sa, fie în primă și ultimă instanță, fie numai în primă instanță.

În practica de fiecare zi nu cunoșc cazuri în care judecătorul de ocol rural să fi dresat vr'un proces-verbal constatător al unei contravențiuni la legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase. În schimb însă jandarmii rurali dresază foarte adeseori asemenea procese-verbale și mai cu seama din acelea relative la contravențiunile prevăzute de art. 29, 30 și 33 din legea sus menționată, procese-verbale pe care în urmă le trimit judecătorului de ocol. Ce se întâmplă în asemenea cazuri?? Judecătorul de ocol sesizat printr'un asemenea proces-verbal dresat de jandarm și prin care acesta constată vre o contravenție la dispozițiunile art. 29, 30 sau 33 din legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase, poate dânsul judeca asemenea contravențiuni?? De sigur că nu, întrucât precum am văzut și mai sus, pentru contravențiunile prevăzute de art. 29 și 30 este textul categoric al art. 31 care arată anume persoanele competente a pronunța pedeapsa, cel condamnat neavând decât dreptul de apel înainte judecătorului de ocol, iar pentru contravențiunea prevăzută de art. 33 este textul nu mai puțin categoric al art. 34

care arată că *amenda* într'un asemenea caz se pronunță de Primar sau de către ceilalți funcționari arătați la art. 21, și numai în caz de recidivă contravenientul este deferit judecătorului de ocol în ceea ce privește *închisoarea* și *înscriserea pe lista bețivilor*.

Și dacă pe baza textelor de lege menționate răspundem negativ la întrebarea de mai sus, într'un asemenea caz ce să facă judecătorul de ocol cu procesul-verbal dresat de jandarm și constatător al contravențiunii?? Să-l trimită Primarului comunei respective?? Dar are oare acest Primar dreptul de a pronunța pedeapsa amendei în caz când procesul-verbal constatător al contravențiunii este dresat, *nu de către dânsul, ci de către altcineva*, în speță de către jandarmul rural?? Legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase ne prevăzând soluția unei asemenea chestiuni, unii Domni Judecători de ocoale rurale sesizați prin asemenea procese-verbale dresate de jandarmi și prin care aceștia constată contravențiuni prevăzute de art. 29, 30 și 33 din legea sus menționată, trimit asemenea procese-verbale Primarilor comunelor respective, care la rândul lor pronunță pedeapsa amendei, în conformitate cu dispozițiile legii. S'ar putea însă spune într'un asemenea caz că primarul a depășit rolul și drepturile ce i se atribue prin legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase, întrucât din spiritul acestei legi ar reeși că, fie Primarul, fie vre-unul din ceilalți funcționari indicați în art. 21, nu au dreptul de a pronunța vre-o pedeapsă de cât în cazurile constatate de ei însuși.

Cred că până la elucidarea acestei chestiuni prin inserarea în lege a unei dispozițiuni categorice într'un sens sau în altul, ar fi prudent să se dea jandarmilor rurali instrucțiuni, din partea autorităților superioare, în sensul că ori de câte ori dânsii vor avea cunoștință despre existența vre-unei contravențiuni la legea monopol. vânzării băuturilor spirtoase săși limiteze rolul la simplul fapt de a înștiința despre aceasta pe Primar sau pe vre-unul din ceilalți funcționari indicați în art. 21 din lege. Din acest punct de vedere jandarmul rural ar putea mai lesne înștiința pe Primar, rămânând ca în caz de neglijență din partea acestuia, să i-se aplice pedeapsa prevăzută de această lege.

Dându-se jandarmilor rurali instrucțiuni în sensul celor arătate mai sus, s'ar evita acele cazuri în care jandarmii își văd procesele lor verbale fără nici o eficacitate legală, lucru dăunător atât autorității lor morale, cât și bunului mers al Justiției.

C. ST. BOSSIE,
jude ocol Scorțeni (Bacău).

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, fără a mai aștepta înecunoștiințări care sunt costisitoare, sau să plătească la prezentare numai în mâna încasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie; iar pentru Capitală vechiului încasator, sau ajutorului său C. PETCULESCU, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.

A apărut: Vol. III *Explicațiuni teoretice și practice asupra Codului de comerț* de d-l Gr. V. Maniu. Primele două volume au fost premiate de Academia Română.